

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 561/2021
9.7.2021 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Савић, записничара, у кривичном поступку **против окривљене АА**, због кривичног дела проневера из члана 364 став 2 у вези става 1 Кривичног Законика (КЗ), одлучујући о жалби браниоца окривљене АА, адвоката Драгане Срећковић, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Кпо4. бр. 43/19 од 15.04.2021. године, у седници већа одржаној у смислу члана 511 Законика о кривичном поступку (ЗКП), **дана 09.07.2021. године**, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Драгане Срећковић и пресуда Вишег суда у Београду Кпо4. бр. 43/19 од 15.04.2021. године се **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду Кпо4. бр. 43/19 од 15.04.2021. године, окривљена АА је оглашена кривом да је извршила кривично дело проневера из члана 364 став 2 у вези става 1 КЗ, те јој је применом чланова 4,42,45,54,64,65 и 66 КЗ изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у року од 3 (три) године од дана правноснажности не изврши ново кривично дело. На основу члана 258 став 4 ЗКП окривљена је обавезана да оштећеном ПД "СС" из ... на име имовинско-правног захтева исплати износ од 480.129,69 динара, све у року од 10 (десет) месеци, од дана правноснажности пресуде. На основу члана 65

у вези члана 69 КЗ одлучено је да уколико окривљена АА у остављеном року од 10 (десет) месеци не исплати износ од 480.129,69 динара, условна осуда ће бити опозвана. Истом пресудом, на основу члана 261 став 2 тачка 9 ЗКП окривљена АА је обавезана да на име судског паушала плати суду износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавила бранилац окривљене АА, адвокат Драгана Срећковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине ожалбену пресуду и спис предмета врати првостепеном суду на поновно суђење пред другим поступајућим судијом или да донесе пресуду којом се окривљена АА ослобађа оптужбе за извршење кривичног дела проневере из члана 364 став 2 у вези става 1 КЗ, јер није доказано да је наведено кривично дело извршила.

Јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж бр. 618/21 од 22.06.2021. године предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљене АА, адвоката Драгана Срећковића и потврди пресуду Вишег суда у Београду Посебног одељења за сузбијање корупције КПО4 бр. 43/19 од 15.04.2021. године.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 511 ЗКП, па је размотривши списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеној жалби, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљене АА, адвоката Драгане Срећковић, првостепена пресуда се побија **због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 2 ЗКП**, тако што се истиче да Виши суд у Београду Посебно одељење за сузбијање корупције, није надлежан с обзиром на врсту кривичног дела и запрећену казну да поступа у овом кривичном поступку, имајући у виду чињеницу да је радња бића кривичног дела за које се окривљена терети а према прецизираном оптужном акту, извршена у периоду 17-18.9.2014. године, а да се Закон о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, тероризма и корупције, примењује од 01.03.2018. године, те да Виши суд у Београду није решио сукоб надлежности на шта му је указано на записнику о главном претресу дана 25.02.2020. године.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи браниоца окривљене су неосновани. Наиме, чланом 33 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, прописано је да се овај Закон примењује од 01.03.2018. године, док је чланом 30 тог Закона прописано да ће се кривични поступци покренути због кривичних дела из члана 2. овог закона окончати

пред јавним тужилаштвом или пред стварно и месно надлежним судом, односно одељењем суда које је било функционално надлежно пре дана почетка примене овог Закона. Имајући у виду да је кривични поступак против окривљене АА, покренут оптужним предлогом ВЈТ у Београду Посебно одељење за сузбијање корупције КТОКО 100/19 од 10.07.2019. године (после ступања на снагу напред наведеног Закона) а који је измењен дана 29.03.2021. године, те да је у члану 2. тачка 3 Закона, прописано између осталог да се овај закон примењује ради откривања, кривичног гоњења и суђења за кривична дела против службене дужности (чл. 359 и чл. 361 до 368 Кривичног законика), значи и за кривично дело проневера из члана 364 став 2 у вези става 1 КЗ, за које се терети окривљена АА, то је у конкретном случају правилно заснована надлежност Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције, за поступање у наведеном предмету, на шта је правилно првостепени суд указао браниоцу окривљене, на записнику од 25.02.2020. године. С обзиром да је првостепени суд утврдио своју стварну надлежност, о чему је дао јасне и аргументоване разлоге на наведеном записнику, првостепени кривични поступак је настављен, те у конкретном случају није било основа за решавање сукоба надлежности у смислу члана 35 и 36 ЗКП, јер такав сукоб није ни настао, а на шта се жалбом браниоца неосновано указује.

Жалбом браниоца окривљене АА, адвоката Драгане Срећковић побија се првостепена пресуда **због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП**, тако што се истиче да су разлози о одлучим чињеницама нејасни, односно да се из разлога пресуде не може закључити да ли је окривљена извршила кривично дело, ни на који начин је кривично дело извршено.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани из разлога јер је првостепени суд, за своје чињеничне тврдње из изреке ожалбене пресуде, дао довољно јасне и аргументоване разлоге који не садрже никакве нејасноће, нелогичности, нити противречности, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Побијајући првостепену пресуду **због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања**, жалбом браниоца окривљене оспорава се оцена суда о изведеним доказима, тако што се у жалби износи сопствена анализа наведених доказа, другачија од оне коју је дао првостепени суд у образложењу пресуде а тиме и чињенични и правни закључци првостепеног суда да је окривљена АА извршила кривично дело проневере из члана 364 став 2 у вези става 1 КЗ.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело проневере из члана 364 став 2 у вези става 1 КЗ, ближе описано у диспозитиву ожалбене пресуде правилно и потпуно утврдио на основу исказа сведока представника оштећеног ПД "СС" СС1, као и сведока СС2, СС3, СС4, СС5 и СС6, као и на основу писаних доказа изведених у доказном поступку, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу одбране окривљене, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих је прихватио исказ оштећеног и наведених сведока, као и разлоге из којих није прихватио одбрану окривљене која је негирала извршење кривичног дела.

Искази сведока СС1, СС2, СС5, СС3 и СС4, детаљно су интерпретирани и оцењени у побијаној пресуди, међусобно су подударни и поткрепљени су писаном документацијом у коју је суд извршио увид у доказном поступку, а из истих је на несумњив начин утврђено да је окривљена АА била запослена у ПД СС, у мењачници 2, да је радила на мењачким пословима и била задужена са новцем који јој је био поверен на раду, као и у погледу чињенице да је радила сваког дана у периоду од 8,00 до 16,00 часова.

Надаље, да је у периоду од 17.09.2014. године до 18.09.2014. године окривљена АА, као радник на радном месту мењачких послова, у мењачници број 2, неовлашћено присвојила део пазара у износу од 480.129,69 динара, који новац је требала да преда у главну мењачницу, правилно је првостепени суд утврдио из исказа сведока, власника ПД “СС” СС1, као и исказа сведока СС2 и СС5, који су сведочили о својим непосредним сазнањима када је окривљена јасно, у њиховом присуству признала оштећеном СС1, да је направила мањак у благајни мењачнице 2, у којој је тада радила, при чему су искази ових сведока, сагласни са писаним доказима, посебно са извештајем о извршеном попису новца на дан 18.09.2014. године, којем попису су присуствовали сведоци СС3, СС4 и СС6, као чланови комисије, и окривљена, а који су том приликом констатовали мањак у новцу у наведеном износу, као и са књиговођственим курсираним извештајем, збирним дневником благајне од 18.09.2014. године, спецификацијом ПД “СС” доо од 18.09.2014. године.

Неосновано се жалбом браниоца окривљене оспорава закључак првостепеног суда у погледу начина на који је утврђен мањак у пазару у мењачници 2 спорном приликом и у погледу утврђеног износа, јер је првостепени суд правилно поступио поклонивши веру исказима сведока, чланова комисије образоване ради пописа и то СС4, СС6 и СС3, који су у својим исказима дали детаљна и јасна објашњења на који начин је утврђен износ мањка у мењачници број 2, у износу од 480.129,69 динара, што су констатовали одговарајућим писаним документима, а које доказе је првостепени суд правилно ценио и прихватио, дајући јасне, логичне и аргументоване разлоге на странама 22, 23 и 24 образложења ожалбене пресуде, које у свему прихвата и овај суд, тим пре ако се има у виду да је и окривљена у својој одбрани, иако је негирала извршење кривичног дела, навела да је спорног дана, када је дошла у мењачницу 2 бројањем новца констатовала да недостаје износ од 450.000,00 динара.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је **правилно применио кривични закон** када је нашао да се у радњама окривљене АА стичу сва битна обележја кривичног дела проневера из члана 364 став 2 у вези става 1 КЗ, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљена, предметно кривично дело извршила са директним умишљајем, о чему су у образложењу дати детаљнији разлози.

Стога су жалбени наводи браниоца окривљене којима се у овом делу побија првостепена пресуда за овај суд неприхватљива и као такви оцењени неоснованим.

Надаље, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеној, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја на избор врсте и висину кривичне санкције, па је тако од олакшавајућих околности на

страни окривљене ценио чињеницу да је неосуђивана, да је мајка двоје малолетне деце, док отежавајућих околности на страни окривљене суд није нашао, па је ценећи посебно степен друштвене опасности извршеног кривичног дела с једне стране и личност окривљене као учиниоца са друге стране, те имајући у виду и сврху изрицања кривичних санкција сходно члану 4 став 2 КЗ, правилно првостепени суд нашао да се иста може остварити и упозорењем уз претњу казном и да ће се са истом довољно утицати на окривљену да убудуће не врши кривична дала, па је применом института условне осуде окривљеној АА, сходно одредби члана 64, 65 и 66 КЗ изрекао условну осуду, тако што јој је утврдио казну затвора у трајању од једне године и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљена за време проверавања у периоду од три године, не изврши ново кривично дело рачунајући од дана правноснажности пресуде. Истовремено, на основу члана 258 став 4 ЗКП, правилно је првостепени суд обавезао окривљену АА да оштећеном ПД “СС” из ... на име имовинско правног захтева исплати износ од 480.129,69 динара, у року од 10 (десет) месеци, под претњом опозива условне осуде.

По оцени Апелационог суда у Београду, условна осуда која је окривљеној изречена, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљене и иста је нужна али и довољна за постизање сврхе изрицања кривичних санкција и сврхе кажњавања прописаних у члану 4 и члану 42 КЗ.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду, одлучио је као у диспозитиву пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Савић, с.р.**

**Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић